

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Matusabielu

Susan Mallery
Having Her Boss's Baby
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2006 by Susan Macias Redmond
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05344018
ISBN 978-9949-82-232-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Kuni selle hetkeni, mil Noelle Stevenson sõna „rase“ realselt plastpulgale kirjutatuna nägi, oli ta lasknud endal uskuda, et kõik saab korda. Lõppude lõpuks oli see olnud tema esimene kord. Kas tal ei peaks mingisugust armuaega olema? Nagu siis, kui elektriarve maksetähtaeg kätte jõuab? Need paar lisapäeva, enne kui häda tõeliselt käes?

Ilmselt siis mitte, mõtles Noelle, suutes vaevu hingata, kui plastpulga käes ümber pööras. Rase. *Tema.*

Ta ei osanud ette kujutada, mida tema vanemad öelda võivad. Mitte et nad ta maha lööksid. Viha tundus üsna sobiva variantina. Aga selle asemel jäävad nad vaib, vaatavad teineteisele otsa ses vaikivas suhtlemisviisis, mis oli Noelle'i ja ta õdesid alati hulluks ajanud, ja küsivad temalt siis, mida ta teha tahab. Lõppude lõpuks oli ju tema selle olukorra tekitanud, nüüd tuleb tal tagajärgedega tegelda. Vanemad pettuvad temas, ja see oli alati kõige hullem.

Noelle vaatas peeglist ja nägi oma silmades hirmu. Ta saab paari nädala pärast alles kakskümmend. Ta peaks sügisel kohalikus

kolledžis teist õppeaastat alustama. Ta ei peaks last saama. See kõik ei saanud päriselt juhtuda.

Noelle'i tähelepanu köitis puitpõrandal kostvate sammude kõla. Kell oli vaid pisut üle kuue hommikul. Kontor oleks pidanud inimitühi olema. Kes küll oli valinud *just selle* hommiku, et samuti varakult tööle tulla?

Jäämata selle teadasaamiseks ootama, toppis Noelle pulga karpit tagasi ja pistis karbi mantlitaskusse. Ta vaatas kiiresti oma tööandja privaattualetis ringi, veendumaks, et ei olnud midagi maha unustanud, ning läks siis kiiresti läbi mehe kabineti, lootes põgeneda, enne kui keegi ta tabab.

Noelle jooksis läbi avara ruumi ning sööstis koridori, põrgates samas kokku selle ühe inimesega, keda oleks kõige rohkem vältida soovinud.

„Kuhu nii kiire?“ küsis Devlin Hunter kätt Noelle'i toetamiseks välja sirutades.

Noelle kõhatas hääle puhtaks ja sundis end naeratama, samal ajal tahapoole astudes ja pead murdes, mida, pagana päralt, küll mehele vastata võiks. Tõtt rääkida oli võimatu. Ta suutis ette kujutada ilmet mehe näol, kui peaks pahvatama: „Jestas, härra Hunter, mul oli vaja sellepärast eriti vara tööle tulla, et saaksin veidi aega privaatselt tualetis olla. Kodus jagan ma seda kolme õega. Kuna ma arvan, et võin teie surnud vennast rase olla, siis ma tõesti ei tahtnud oma perekonnal sellest väikesest saladusest teada saada lasta. Ega ka teil mitte.“

„Ee, ei kuhugi,“ ütles Noelle, teades, et kõlas uskumatult rumalana. „Mul, noh, oli vaja pisut tööd teha, seega tulin varem kohale, et saaksin asja kallale asuda.“

Mees heitis pilgu käekellale, seejärel neiule. „Kell on veidi kuus läbi.“

„Ma tegelikult tean seda.“

„Mina ei teadnud, et Katherine nii nõudlik ülemus on,“ ütles mees, kerge naeratus suunurki kergitamas.

Kui täpne olla, siis Noelle ei teinud tööd härra Hunterile. Ta tegi tööd mehe assistendile. Assistendi sekretär – see oli pisut sama, nagu olla koera lemmik. Kuid sellele vaatamata ta jumaldas Katherine'i, kes lubas tal alati oma töötunde kolledžiloengute graafikuga sobitada.

„Ta ei olegi,“ sõnas Noelle. „Ma tahtsin lihtsalt, noh, usin olla.“
„Imetlusväärne.“

Härra Hunter silmitses teda, justkui ei usuks ta sõnu päriselt. Noelle teadis, et on vilets valetaja, ja mõtles, mida täpselt mees tema silmist välja lugeda võib.

Devlin Hunter oli pikk – pikem, kui Jimmy oli olnud. Neil mõlemal olid tumedad juuksed, kuid härra Hunteril olid rohelised silmad, Jimmy omad olid aga olnud pruunid. Ja see ei olnud ainuke erinevus. Jimmy oli olnud palju noorem ja kaugeltki mitte nii vastutustundlik. Kuni selle ajani, mil sõjaväkke astus.

Noelle ei tahtnud mõelda sellele, et Jimmyt enam ei ole, ega oma rasedusele. Niisiis ta naeratas ja hakkas ümber härra Hunteri minema.

„Ma lähen siis oma laua juurde,“ ütles ta, lootes, et mees ei küsi, miks ta tema kabinetis oli olnud.

„Hea küll.“

Noelle liikus vasakule ja mees paremale. Kuna nad seisid teineteise vastas, tähendas see, et nad pörkasid kokku. Mees palus vabandust ja tõstis portfelli, et neiu mööda pääseks. Koti nurk müksas vastu Noelle'i taskut ja miski kukkus põrandale. Härra Hunter kummardus ja võttis selle üles.

Noelle'i süda tardus rinnas. Ühel hetkel see tuksus ja järgmisel... vaikus. Ta sulges silmad ja soovis, et saaks haihtuda. Või siis vähemalt kasvatada tiivad ja minema lennata. Lendamine oleks suurepärane.

Selle asemel oli kuulda ainult nende hingamist ja pikka, kestvat vaikust.

„Kas ma segasin sind enne või pärast testi tegemist?” küsis mees vaikselt.

Noelle hoidis silmad kinni. Alandus põletas teda nii seest kui väljast. „Pärast.”

„Ja...?”

Noelle avas silmad ja vaatas mehele otsa. „Ma olen rase.”

Dev oli arvanud, et päeva kõige hullemaks osaks on ühe varustajaga vaidlemine. Ta oli eksinud.

„Sel juhul ma arvan, et me peaksime rääkima,” ütles ta ning juhtis naise oma kabinetti.

Rase.

Devlin vandus mõttes. Jimmy oli olnud alles laps, mõtles ta süngelt. Noelle Stevenson oli veelgi noorem. Ta pani rasedustesti karbi kirjutuslauale.

Neiu istus teisele poole lauda tema vastu, silmad suured ja hirmu täis. Devlin kahtles, kas ta oleks saanud veel rohkem piinlikkust ja ebamugavust tundev välja näha, ning oletas, et Noelle tahaks olla ükskõik kus mujal kui seal, täpselt nagu Devlin isegi. Kuid piinlikust olukorrast hoolimata ei kavatsenud ta oma kohustuste juurest minema kõndida.

Ta oli alati olnud see, kes oma venna eest hoolt kandis, kui nad olid nooremad, ja klaaritud vanemaks saades Jimmy segadusi. Kuid laps...

„Sa käisid minu vennaga,” ütles Devlin.

Neiu noogutas tema poole vaatamata. „Me olime paar kuud kohtamas käinud, kui ta sõjaväkke läks. Ta ütles, et ma peaksin pärast tema lahkumist teiste inimestega kohtuma, aga ma ei tahtnud seda, ning kui ta siis koju puhkusele tuli, ütles ta...” Noelle neelatas. „Me rääkisime abiellumisest.”

Dev mäletas aega, mil ta oli ise kaksikümmend ja ühest tüdrukust huvitatud, ja ta tundis oma venda. Kui abielust rääkimine oli

see, mida läks tüdruku voodisse saamiseks vaja, siis just seda oleks Jimmy teinud.

„Ma arvasin...” Noelle mängis oma mantlinööpidega. „Ta oli väga armas ja lõbus ning oli minemas maailma ohtlikku ossa. Ta ütles, et võib juhtuda nii, et ta ei tule enam tagasi.”

Dev summutas oige. Mitte üksnes kulunud fraasi peale, vaid ka seepärast, et taipas: tema vend oli selle tüdruku mitte ainult rasedaks teinud, oli võimalik, et too oli ka süütu olnud.

„Sinu esimene kord?” küsis ta otsekoheselt.

Noelle tõmbus kõssi, nii et tema pikad tuhmblondid juuksed kat sid ta näo, kuid mees nägi teda noogutamas. Uskumatus segunes vihaga. Kui vend oleks elus olnud, oleks Dev talle korraliku keretäie andnud. Aga Jimmy oli läinud. Ühel või teisel moel oli Jimmyl alati õnnestunud oma probleemidest Devi probleemid teha. Sedapuhku olukorras, mis oli endiselt tulvil leina. Valu võitles süütundega, kuid kumbki ei võitnud. Ja veel oli vaja ka Noelle'iga tegelda.

Devlin arvas, et oleks tundetu sel hetkel oma arvuti käivitada, et selles olevatesse töötajate failidesse pääseda. Ilma nendeta teadis ta neiu kohta väga vähe. Noelle töötas tema assistendi alluvuses. Ta oli firmas olnud pisut vähem kui aasta. Tal olid sinna tulles olnud minimaalsed kontoritöö oskused, kuid ta oli kõvasti vaeva näinud ja nüüd väitis Katherine, et ei saaks enam Noelle'ita hakkama.

Mingil ajal kevadel oli Jimmy temaga kohtunud ja neist oli saanud paar. Aga kes see tüdruk on ja mida paganat Devlin nüüd tegema peaks?

„Ma ei tahtnud, et see juhtuks,” ütles Noelle vaikselt, mehele endiselt otsa vaatamata. „Ma arvasin, et armastan teda, kuid ei olnud kindel. Ja ta oli nii armas... Kuid ma teadsin, et peaksin ootama. Ainult et siis sai ta surma ja mina arvasin, et olin toiminud õigesti. Mul oli tema ja teie pärast nii kohutavalt kahju. Ma tean, et te olete tema ainus perekond. Ja siis ma arvasin, et kõik saab korda. Ainult et minu „päevad” jäid hiljaks ning paar päeva tagasi ma taipasin, et võin olla... teate küll.”

Noelle jäi vait ja tõmbas hinge. Sel hetkel sai mees aru, et tüdruk nutab.

Devlin tõusis ja läks tualettruumi, kuhu üks salapärane koristaja alati uue karbi salvrätikuid jättis. Selle Noelle'ile ulatanud, seadis ta end lauaservale istuma.

„Kui vana sa oled, Noelle?”

Noelle võttis salvrätikuid, pühkis nägu ja nuuskas nina. „Ma saan paari nädala pärast kakskümmend.”

Isegi alles laps, mõtles Dev. „Sa käid kolledžis?”

„Kohalikus kolledžis. Ma alustan sügisel teist õppeaastat.” Ta kirtsutas nina. „Ma tean, ma tean, peaksin olema Riverside'i ülikooli kolledžis, aga keskkooli viimase klassi alguses olin ma ühe noortegrupiga suusatamas.” Ta vaatas üles ja isegi naeratas mehele pisut. „Mul oli puuga lähikokkupõrge. Tavaliselt olen ma osavam. Igatahes murdsin ma jala ja vigastasid kõõluseid, mis tähendas operatsiooni ja füsioteraapiat ja veel opereerimist. Mu ema õpetas mind kodus ja ma suutsin koos oma klassiga keskkooli lõpetada, kuid mul jäi osalemata paljudes tegevustes ja riiklikes testides. Ma ei olnud isegi suuteline nelja õppeaastaga kolledžisse kandideerima. Seega teen ma seda sel moel, mis on hea, sest see säästab palju raha. Meid on nimelt neli last ja minu vanemad ei ole rikkad ega midagi.”

Liiga palju informatsiooni, mõtles Devlin, olemata kindel, mildest alustada. „Sa elad endiselt kodus?”

„Jah. Ma olen üks neljast tütrest. Vanim.” Lõbusus tema sinistes silmades hajus. „Rääkides halva eeskuju andmisest.”

„Mis ametit sinu vanemad peavad?”

„Minu isa on meie kiriku pastor ja ema töötab kontoris.”

Armas jumal, Jimmy oli maganud kirikuõpetaja tütreaga?

„Mida sa siis teha tahad, kui kolledž läbi saab?”

„Ma tahan saada meditsiiniõeks, spetsialiseerumisega pediaatriale.”

Noelle tõstis käe. „Ma palun, ärge hakake mulle pidama loengut „õpi parem arstiks”. Kui ma olin haiglas, olid just meditsiiniõed

minu jaoks tähtsad. Just seda ma tahangi teha – hoolitseda laste eest ja aidata vähendada nende hirmu sel ajal, kui nad haiged on.”

„Ei mingit loengut,” lubas Devlin.

Ja edasi? See noor naine on tema vennast rase ja see teeb tema Noelle'i eest vastutavaks. Aga kuidas nüüd toimida? Kui Jimmy veel elus oleks, saaks ta nõuda, et nad abielluksid. Ta saaks...

Jimmy ei ole elus, meenutas Devlin endale taas, ja tema ise oli selle põhjus.

Pidev süütunne keris end tema ümber nagu suur, surmav madu. Devlin sundis end mitte reageerima. Palju olulisemaks probleemiks oli praegu Noelle'i rasedus ja mida sellega ning tüdruku endaga ette võtta.